

Последните писъци на сирени-
тѣ бавно заглъхвватъ надъ града.
Коварниятъ врагъ отново прояви
своя сатанински тероризъмъ сре-
шу беззащитното население на
столичния градъ. Следъ адския тре-
съкъ на бомбитѣ гражданитѣ на-
пускатъ скривалищата.

Съ разтуптяно сърдце Здравко
изкочи отъ мазето на високата
кооперация и хукна съ всички
сили къмъ кжщи. Голѣми буци
прѣстъ, дъски, тухли и жици из-
пълватъ улицата. На нѣколко
пжти той се препъна и пада.
Страхътъ предъ неизвестното,
обаче му даваше сили и той
облѣтъ въ потъ продължи да
бѣга.

— Майка! Сама въ кжщи! Бо-
же, запази я! Какво ли е станало?
Мислитѣ летѣха една презъ друга
въ главата му. Улицата къмъ
тѣхъ е затрупана отъ разруше-
нитѣ кжщи. Здравко кривна по
тѣсната пресечка—„по нея ще
излѣзна предъ училището, следъ
това Минковата кжща, ще свия
по край баба Цѣттинитѣ тараби
и ще бжда въ кжщи. Ами ако
кжщата е разрушена“... Той
усили бѣгането. Сърдцето му ще
изхвъркне, ето училището—една
голѣма бомба го бѣ сринала до
основи. Той се спрѣ. Минковата
кжща сжщо бѣ разрушена.

Преживѣния ужасъ, страхътъ
предъ неизвестността, разруше-
нитѣ кжщи, всичко това се бѣ

спрѣло като буца въ гърлото му.
Здравко потрепери, понечи да
бѣга, но единъ страшенъ взривъ
изтрещя на близо и една топла
вълна го събори на земята. Той
изгуби съзнание за кратко време.

Топлитѣ лъчи на слънцето
грѣха лицето на Здравко. Той
се съвзе, черни кръгове се вър-
тяха предъ очитѣ му. Съ мжка
гой се изправи на крака. Избух-
налата бомба съ закѣснителъ,
по чудо не бѣ го засегнала.
Зашеметенъ отъ падането и из-
тощенъ отъ преживѣното и сил-
ното бѣгане, Здравко едва се
държеше. Нѣколко защитници
минаха тичешкомъ покрай него.

Глухи стонове излизащи изъ
подъ земята го накараха бързо
да се опомни. Ржководенъ отъ
звука, той се отправи къмъ Мин-
ковата кжща. Нѣмаше никакво
съмнение, тамъ подъ развали-
нитѣ има затрупани хора. Вико-
ветѣ повече не се чуваха. Трѣб-
ваше да се действува. Здравко
хукна къмъ щаба на близката
защитна група.

„Господинъ поручикъ, на две-
ста метра отъ тука има затрупа-
ни граждани, още сж живи чухъ
имъ гласовѣтъ!“ —Доложи за-
дѣхано той.

Хора, обаче, нѣмаше. Всички
защитници бѣха на работа. Пору-
чика заповѣда нѣщо на дежур-
ния, подаде една кирка на Здрав-
ко и двамата се отправиха ти.